

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/11/2015
Identifikačné číslo spisu: 8313203559
Dátum vydania rozhodnutia: 18.05.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:8313203559.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom v Piešťanoch, Teplická č. 7434/147, IČO: 36234176, zastúpeného Advokátskou kanceláriou ERASMUS LEGAL, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Justičná č. 9, IČO: 36789615, proti žalovanému Q. H., bývajúcemu v S., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného Občianskeho združenia slovenských spotrebiteľov AZ, so sídlom v Skalici, Petrovská č. 10, IČO: 42264154, zastúpeného JUDr. Jozefom Kempom, advokátom so sídlom v Bratislave, Mandľová č. 90, o zaplatenie 643,16 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 5 C 296/2013, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 29. mája 2014 sp. zn. 6 Co 76/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Prešov rozsudkom z 23. januára 2014 č.k. 5 C 296/2013-56 uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 643,16 € spolu s kapitalizovaným denným úrokom z omeškania od zosplatnenia do podania návrhu vo výške 158,13 €, s úrokom z omeškania vo výške 0,024 % denne zo sumy 638,27 € od 16. marca 2013 do zaplatenia a povolil zaplatenie tejto sumy v 100-eurových mesačných splátkach. V danej veci žalovaný uznal nárok žalobcu čo do dôvodu i výšky, a preto súd rozhodol rozsudkom na základe uznania nároku. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku podal vedľajší účastník odvolanie. Krajský súd v Prešove uznesením z 29. mája 2014 sp. zn. 6 Co 76/2014 napadnuté uznesenie zrušil (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že v danej veci neboli splnené podmienky na vyhlásenie rozsudku na základe uznania nároku. Odvolací súd poukázal, že článok 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS bráni súdu vydať rozsudok na základe uznania, ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a žalovaným je spotrebiteľ, ak zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Prvostupňovému súdu vytkol, že sa nevyrovnal s jednotlivými zložkami uplatnenej pohľadávky z pohľadu § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nedostatočne zistil skutkový stav. Tiež sa

súd prvého stupňa nevysporiadal s právnou otázkou, či žalobca započítal čiastkové plnenia v súlade s § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Proti tomuto zrušujúcemu uzneseniu podal žalobca dovolanie s odôvodnením, že mu postupom odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), konanie bolo tiež postihnuté tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Odvolací súd totiž rozhodol nad rámec vedľajším účastníkom podaného odvolania, aj keď na takýto postup neboli splnené zákonné podmienky. Žalobca navyše namietal, že vedľajší účastník nebol v tomto prípade oprávnený podať odvolanie, resp. že súd mal minimálne vyzvať žalovaného na vyjadrenie sa k vedľajším účastníkom podanému odvolaniu. Podľa jeho názoru „odôvodnenie predmetného rozhodnutia nespĺňa kritériá riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia“. Žalobca sa tiež nestotožnil s názorom odvolacieho súdu, že v uvedenom prípade neboli splnené podmienky na vydanie rozsudku na základe uznania nároku. Napokon vyjadril nesúhlas s námietkou odvolacieho súdu voči spôsobu započítania úhrad a tvrdeniu, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Žiadal preto napadnuté uznesenie zrušiť a „ponechať v platnosti rozsudok prvostupňového súdu“.

Žalovaný a vedľajší účastník sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015, lebo dovolanie bolo podané pred týmto dňom)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade so zákonom, skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

1. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Vzhľadom na to, že najvyšší súd nemá v dovolacom konaní možnosť preskúmať správnosť každého rozhodnutia odvolacieho súdu, nemá ani neobmedzenú možnosť „zjednať“ nápravu dôsledkov prípadných nedostatkov, chýb, neúplností alebo iných nesprávností vyskytujúcich sa v rozhodnutiach všeobecných súdov.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Žalobcove dovolanie smeruje proti

(zrušujúcemu) uzneseniu, ktoré nemá znaky uznesení uvedených v týchto ustanoveniach. Prípustnosť jeho dovolania preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva. Proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušené podľa § 221 ods.1 O.s.p., nie je prípustné dovolanie z iných dôvodov než uvedených v § 237 O.s.p. (viď primerane R 34/1995).

2. Podané dovolanie by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie, došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

3. Žalobca tvrdí, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

3.1. K dovolateľom tvrdenému odňatiu možnosti konať malo dôjsť tým, že vedľajší účastník nebol oprávnený podať odvolanie, prípadne mal odvolací súd vyzvať na vyjadrenie k podanému odvolaniu žalovaného.

Otázkou, či vedľajší účastník je oprávnený podať odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa sa už najvyšší súd zaoberal vo viacerých rozhodnutiach, ale tiež už opakovane konštatoval (viď tiež R 2/2016 a viaceré rozhodnutia, napríklad sp. zn. 3 Cdo 238/2011, 3 Cdo 525/2014, 5 ECdo 74/2013, 7 ECdo 90/2013), že nie každá procesná nesprávnosť, ku ktorej dôjde v priebehu občianskeho súdneho konania, je relevantná (až alebo aj) z hľadiska procesnej prípustnosti dovolania.

V danom prípade je dovolaním napadnuté uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 208/214 uviedol, že ak odvolací súd v niektorej veci zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 O.s.p. a vec mu vráti na ďalšie konanie, napriek tomu, že pre to neboli dané procesné predpoklady a namiesto bolo

iné rozhodnutie odvolacieho súdu, ide o vecne nesprávne rozhodnutie. Takéto nesprávne rozhodnutie ale nemožno stotožňovať s procesnou vadou konania odnímajúcou účastníkovi možnosť realizovať jemu patriace procesné oprávnenia v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Toto ustanovenie totiž dáva odňatie možnosti konať pred súdom výslovne do súvislosti iba s faktickou procesnou činnosťou súdu (procedúrou prejednávania veci), nie s jeho rozhodovaním. Navyše, po vrátení veci na ďalšie konanie súd pokračuje v prejednávaní veci a účastníkom konania zostávajú zachované ich procesné oprávnenia. Otázka dopadov takéhoto nesprávneho rozhodnutia na rýchlosť a hospodárnosť konania je však z pohľadu ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. irelevantná (viď napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré bolo uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 4/2005, resp. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 100/2011 a 3 Cdo 28/2012). Tento právny názor zastáva dovolací súd aj v preskúmvanej veci a pripomína, že základné právo na súdnu ochranu je „výsledkové“ (viď R 2/2016 a porovnaj tiež rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 179/2013, 3 Cdo 549/2014 a 3 Cdo 209/2014), to znamená, že mu musí zodpovedať občianske súdne konanie ako celok (jeho výsledok). Z tohto pohľadu treba nahliadať aj na prípady, v ktorých je opravným prostriedkom napadnuté také rozhodnutie súdu, po ktorom sa bude v konaní pokračovať (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08, IV. ÚS 183/2013).

V danom prípade je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré je síce z formálneho hľadiska právoplatným rozhodnutím, nejde však o rozhodnutie, ktorým by konanie skončilo, ale o rozhodnutie, ktorým bolo prvostupňové rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Konanie o návrhu na zaplatenie 643,16 € s príslušenstvom sa tak napadnutým rozhodnutím ešte meritorne neskončilo. Žalobca bude v ďalšom konaní, na ktoré bola vec odvolacím súdom vrátená, naďalej nositeľom všetkých procesných oprávnení priznávaných účastníkom konania Občianskym súdnym poriadkom.

Vyššie uvedené uzatvára dovolací súd konštatovaním, že procesný postup odvolacieho súdu, ktorý bol zavŕšený zrušením prvostupňového rozsudku, nemal za následok (výsledok) nezvratný stav opodstatňujúci záver o definitívnom znemožnení možnosti žalobcu pred súdom konať.

3.2. Dovolateľ tiež namietal postup odvolacieho súdu, ktorý rozhodol nad rámec vedľajším účastníkom podaného odvolania bez toho, aby boli na to splnené zákonné podmienky.

V zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný. Uvedené ustanovenie sleduje cieľ - preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Preskúmvacie oprávnenie odvolacieho súdu je ohraničené medzami, v ktorých sa odvolateľ domáha preskúmania rozhodnutia (kvantitatívna stránka odvolania). Rozsahom vymedzeným odvolateľom nie je súd viazaný iba v taxatívne vymedzených prípadoch, tiež vo veciach, v ktorých možno začať konanie bez návrhu (§ 81 O.s.p.). V uvedených prípadoch preskúmvava odvolací súd aj tie výroky, ktoré neboli odvolaním napadnuté. Naproti tomu odvolací súd je viazaný dôvodmi vymedzenými v odvolaní, čo znamená, že na iné pochybenie súdu prvého stupňa, ktoré by inak mohlo byť zákonným dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby také porušenie zistil (okrem väd konania, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci).

Prípadne nesprávny postup odvolacieho súdu spájaný s aplikáciou § 212 ods. 1 O.s.p. (kedy odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa nad rámec odvolania alebo ho nepreskúmvaval zo všetkých uplatnených odvolacích dôvodov) by mohol nanajvýš zakladať tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., na ktorú by bolo možné vziať zreteľ len pri dovolaní, ktoré je procesne prípustné, čo však nie je tento prípad. Námetka dovolateľa v tomto smere z pohľadu vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nie je opodstatnená.

3.4. Dovolateľ tiež tvrdí, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nespĺňa kritériá riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia (nepreskúmvateľnosť).

Najvyšší súd k tomu uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmvateľnosť

rozhodnutia za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (viď najmä aktuálne rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

4. Pokiaľ dovolateľ namieta, že konanie odvolacieho súdu bolo postihnuté procesnou vadou uvedenou v § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd opakovane uvádza, že tzv. iná (než v ustanovení § 237 O.s.p. uvedená) procesná vada konania je relevantný dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., úspešne však môže byť uplatnená len v procesne prípustnom dovolaní (porovnaj tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010 a 7 Cdo 36/2011).

5. Dovolateľ namietal právny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého v danom prípade neboli splnené podmienky na vydanie rozsudku na základe uznania nároku. Taktiež vyjadril nesúhlas s námietkou odvolacieho súdu voči spôsobu započítania úhrad a tvrdeniu, že v predmetnej zmluve boli obsiahnuté neprijateľné zmluvné podmienky. Súhrne sa tým teda dovolateľ dovoľáva nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorý ale môže byť úspešne uplatnený iba v procesne prípustnom dovolaní. Samo nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v ustanovení § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže žalobca uvedený dovolací dôvod uplatnil v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnuté rozhodnutie posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

6. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu podľa § 239 O.s.p. prípustné nie je, nepotvrdila sa existencia procesnej vady tvrdenej žalobcom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani ďalšie procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

7. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému a vedľajšiemu účastníkovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešným účastníkom nepriznal dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.